

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Кръзозъ

ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
4 и 5
дече мъртъ 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Отива си и тази година. Идва нова. Нова година! Съ каква радостъ я очакватъ всички! Всѣки се надѣва, че новата година ще донесе нѣщо по-добро и по-хубаво.
Малкитѣ очакватъ подарѣци, играчки, забави, изненади.
А голѣмитѣ очакватъ да настѣпятъ по-добри и по-радостни дни. Защото презъ тази година, която вече си отива, се започна една нова и страшна война, която не спира, а все повече се разраства, макаръ че никой не я желае и не очаква отъ нея нищо добро

и полезно за човѣцитѣ.
Дано новата година донесе въ душитѣ и сърдцата на людетѣ просвѣтление, разумъ и добротворство, за да дойде желаниа миръ на земята и радостта, щастието и любовта да влѣзатъ въ всѣки домъ, въ всѣка хижа.
Тогава всички ще благославятъ Бога и съ радостъ ще посрѣщатъ младитѣ сурвакари, които весело ще се провикватъ:
Честита нова година!
Миръ и радостъ въ всѣка къща!

МОЛИТВА

Падатъ бѣлитѣ снѣжинки, вредѣ земята побѣлѣ — и Балканътъ и горитѣ, и безкрайното поле.
Вънъ е зима, нощъ надвисва, трепка детското сърдце, и детето съсъ усмивка дига малкитѣ рѣце.
И предъ старата икона, срѣдъ надвисналиа мракъ, съсъ надежда въвъ гърдитѣ кротко то застава пакъ.
И започва да нашепва тихи думи въвъ нощта — да се моли най-горещо на небесния Баща: —
— Мили Господи всеблаги, чуй молитвата ми Ти — и въвъ нашта бедна къща дѣдо Коледа прати!

Нека и за менъ остави, въ тази дълга, свята нощъ, малъкъ даръ отъ своя пълень съсъ възлешества златенъ кошъ.
Азъ не знамъ какво да искамъ, но каквото ми даде — ще изпълни съ много радостъ мѣничкото ми сърдце . . .

Владимиръ Русалиевъ

РОЖДЕСТВО

БОЖА МАЙКА

Божа майка пѣсенъ пѣе, пѣсенъ пѣе и люлѣе
Херувимитѣ небесни те възхвалятъ съ чудни пѣсни
въ златна люлка, ой Коледо, мжжка рожба, свидно чедо.
и ти сочатъ въ тъмнината она пѣтъ къмъ свѣтлината,
— Нанкай, нани, рожбо мила, дете твоитѣ думи испи, Богъ отъ злото те закриля. пълни съ мждрости прекрасни
ще посѣятъ въвъ сърдцата Божията обичъ свята.
Георги Хрусановъ

СНѢГЪ

Отъ вчера тукъ летятъ снѣжинки луди, въртятъ се като бѣли пеперуди.
А днеска вече снѣжно е полето и дървесата въ бѣли дрехи свѣтятъ.
И всѣки мигъ снѣгътъ по-гъстъ се сипе, вали, лети и бузкитѣ ни шипе.
Охъ, утре рано като се събудимъ, азъ знамъ, ще видимъ тука цѣло чудо.
Той планини огромни ще направи и ще покрие ниви и джбрави.
Ще стане както презъ оназъ година, кога снѣга достигна до коминя, кога затрупа чичовитѣ къщи и клонитѣ на сливата прекърши.

Никола Фурнаджиевъ

ЗИМЕНЪ РАЗГОВОРЪ

Хей, врабецъ, хубавецъ, навънъ пакъ вали снѣжецъ.
Безъ храна и топлина ти какъ ще си въ тази страна!
Вижъ го, ето, по полето, какъ се сипе отъ небето.
Но чуй пакъ, врабчо драгъ, — бжди храбрѣръ ти юнакъ!
Съсъ постели ще застели всичко вредѣ въ две недѣли.
И за снѣгъ има лѣкъ: — пролѣтния слънчевъ пекъ.
Славчо Ангеловъ

ПО МОЛБА на много наши абонати и настоятели продължаваме срокъ за изплащане абонамента съ право на безплатната книжка премия до 25 януарий 1940 година. Съ това искаме да дадемъ възможностъ и на най-беднитѣ наши абонати да получатъ хубавата книжка „Юначко“, като си доплатятъ абонамента съ паритѣ, които ще си събератъ по но-годишнитѣ и коледни празници. Използувайте тази наша отсѣпка, за да получите книжката премия!

КАТЕРИЧКИ НА КОЛЕДА

Катеричката бѣше станала тази утринъ рано-рано, въ зори. Зимната ѝ къщичка бѣше между два дебели клона на старъ боръ. Тя отвори вратата, надникна навънъ и се ослуша. Надъ гората ечеше радостенъ звънъ на черковни камбани — Бауу-бауу-тинъ-танннъ... Баууу... Тинъ-танъ-баууу!
Катеричката притвори вратата и викна весело на седемтѣ си дечица, седемъ малки катеричета: — Брей, деца-снѣжлици! Ставайте, че дойде Коледа! Я чуите какъ радостно пѣятъ манастирскитѣ камбани!
Катеричетата наскочаха и се развикаха: — Коледа! Коледа! Дошла е Коледа . . .
— Шиинтъ! — скара имъ се майка имъ. Не викайте толкова, че ще ви чуе Кума-ли-

са... Знаете я, само това чакъ, — да пипне нѣкое отъ васъ, проклетницата!.. Хайде ти, Сивушке, премети и разтрѣби къщата. Ти, Бѣлушке, нареди софрата за ядене. Днеска ще направимъ угощение. И ние ще посрещнемъ Коледа. Христосъ е не само на човѣцитѣ. Той е и нашъ, на всички животни отъ гората... Побързайте! А пкъ азъ ще се поразходя изъ гората, да видя какъ посрѣщатъ празника съседни и приятели.
Катеричката изкочи. Спустна се отъ клонъ на клонъ, премина на съседния боръ, плъзна се, по стеблото и слѣзе долу. Прострѣ рунтава опашка, изправи се и весело се огледа наоколо. Чудесно време! Славна Коледа! Всичко трепти и се радва отъ душа на Божия

празникъ.
Тя се покатери на съседната елка, заобиколи я отвредѣ и погледна надолу. Тамъ се чернѣеше нѣщо. Ахаа! Кумчоплъхчо! Катеричката се плъзна надолу: — Добро утро, съседе! Честита Коледа! Какъ си? Какво правишъ?
— Не видишъ ли! Треперя отъ студъ. Мжча се! — сърдито отвърна плѣхътъ. — Пкъ и гладенъ съмъ. Отъ вчера не сме гризнали нищо. Проклетъ снѣгъ! Затрупа всичкитѣ борови шишарки. Добре ти е на тебе — имашъ си зимнина за ядене...
— Ами вие нѣмате ли?
— Колкото имахме, свърши се и то...
— Е, лошо, съседко, лошо е! Да сте си приготвили повече... Ами кжде е съседката? Кжде сж децата?
— Ей ги е! Тършуватъ и тѣ, като мене. Църрръ! Църрръ! — изпищѣ той и отневидѣло при

тѣхъ изкочиха една стара мишка и две мишлета.
— Добро утро! Честита Коледа, кумичке!
— Честита! Честита! Ами вие май сте били гладни, а?
— Охъ, не питай, сестро...
— Кумичке, знаете ли какво... Я хайде дома на обѣдъ! — викна имъ катеричката. — Божи празникъ е днесъ. Ситѣ трѣбва да е всѣки! Ще хапнемъ каквото далъ Господъ.
И тя ги поведе къмъ дома си. Стариятъ плѣхъ едвамъ се покатери по дървото. Влѣзона. Вжтре — чисто, разтрѣбено, пригответно за обѣдъ. Насѣдаха всички на трапезата. Разшета се катеричката, донесе гостбитѣ. Че джбови желѣди, че букови желѣди, че шишаркено семе по шепата на всѣкому...
Яде стариятъ плѣхъ, гризе мишката, хрускатъ мишлетата. Ядатъ и благославятъ.

— На ви пкъ сега и сушене гжбички! — гошава ги щедрата домакиня.
— Хууу... еее... Много стана, кумичке, вече се наядохъ... — обади се плѣхътъ.
— Де, де, хапни си! — подканя го любезната домакиня. — Сама съмъ ги брала...
— Ехъ, ще хапна пкъ, щомъ толкова настоявашъ... Ами това пкъ какъ е, съседке? Сушени крушки ли? Бре, бре! Дето ги най-обичамъ!
Хапна здравата плѣхътъ, изду му се корема, поотпустна се, огледа се: — Ами това пкъ долу нареденото въ зимника, орѣхи ли е, кумичке?
— Не е... Не е, кумчо. Тамъ сж виненитѣ ми бѣчви... Ще пийнешъ ли? Какво винце обичашъ, съседе? Малиново? Ягодово? Боровинкино?
— Че знамъ ли, всичкитѣ сж сладки!
Скочи Катеричката, сложи предъ всѣкиго по чашка —